U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem, se sídlem Komenského 241, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2013, č. j. 28 Az 37/2011 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jaroslavu Čapkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2011, č. j. OAM-36/LE-BE02-P08-R2-2010, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 28 Az 37/2011 - 57, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku soud poukázal na to, že žalobce ve správním řízení nepředložil zcela úplné a pravdivé informace. Soud připustil, že občané kurdské národnosti jsou v méně výhodném postavení než občané turecké národnosti, z dostupných informací však nedospěl k závěru, že by cíleně docházelo k jejich diskriminaci. Rovněž poukázal na to, že žalobce mohl lokální problémy řešit i vnitřním přesídlením v rámci země původu. Soud dále uvedl, že podle ustálené praxe není vyhýbání se vojenské službě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud se ztotožnil i s výroky rozhodnutí žalovaného týkajícími se neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona a neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že soud nesprávně posoudil informace, které měl o stěžovateli k dispozici, především okolnosti o jeho kurdské národnosti, jezidské víře a jednání tureckých orgánů vůči takovým osobám. Dále soud nevzal v potaz výroky tureckého premiéra, který prohlásil Jezidy za nevěřící národ, jež by měl zaniknout. Stěžovatel je navíc ohrožen sankcemi proto, že nenastoupil povinnou vojenskou službu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2013, č. j. 28 Az 37/2011 - 57, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a poukázal na to, že všechny námitky uvedené v kasační stížnosti vypořádal již krajský soud. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Nejvyšší správní soud především úvodem poukazuje na to, že stěžovatel v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2007 i nyní v případě opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že by chtěl nadále žít v Evropě, nejlépe ve Spolkové republice Německo, kde má domov. Primárně tedy nejde o to, že by měl stěžovatel negativní zkušenosti se zemí svého původu, nýbrž klíčové je, že stěžovatel nehodlá v zemi původu pobývat, neboť ji nepovažuje za svou vlast. Nejvyšší správní soud navíc zdůrazňuje, že výpovědi stěžovatele vykazovaly značné množství nepřesnosti a nepravd, když stěžovatel dokonce v rámci pohovoru připustil, že uvedl nepravdivé údaje (např. o svém údajném pobytu v Turecku), neboť se domníval, že mu to bude v řízení ku prospěchu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, *„[n]evěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“*

K námitce údajného pronásledování stěžovatele z důvodu kurdské národnosti, jezidského vyznání a splnění podmínek vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005,

www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí a za situace, kdy se stěžovatel se svými problémy účinně neobrátil na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Stěžovatel pak existenci takového nebezpečí neprokázal a z aktuálních zpráv o situaci v zemi jeho původu možnost jeho ohrožení nevyplynula. Odkázat lze rovněž na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný též na www.nsssoud.cz, podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V souzené věci byly stěžovatelovy námitky vůči zemi jeho původu poměrně nekonkrétní a rovněž nemohly odrážet jeho reálné zkušenosti, neboť je vzhledem k výše naznačeným rozporům ve výpovědích stěžovatele sporné, zda a jak dlouho stěžovatel v zemi svého původu vůbec pobýval.

Ohledně tvrzeného ohrožení stěžovatele sankcemi z důvodu nenastoupení povinné vojenské služby lze odkázat na to, že odmítání povinného nástupu vojenské služby nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49. V souzené věci se žalovaný i krajský soud dostatečně vypořádali s tím, že pokud jde o sankce za nenastoupení vojenské služby, není rozdílu v přístupu k tureckému nebo kurdskému obyvatelstvu. Ze zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele navíc vyplynulo, že kurdští vojáci základní vojenské služby nebývají nasazováni do bojů proti Kurdské straně pracujících. Těchto bojů se účastní zpravidla jen profesionální armáda a navíc se vyžaduje zvýšená loajalita vojáků, jež by se u vojáků kurdské národnosti nedala předpokládat. Kurdští branci nejsou v turecké armádě perzekuováni kvůli své národnosti a je s nimi zacházeno stejně jako s ostatními branci.

Namítá-li stěžovatel nesprávnou interpretaci zpráv o situaci v zemi jeho pobytu ze strany žalovaného ve vztahu k tvrzeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, pak s obdobnou problematikou se již Nejvyšší správní soud vypořádal např. v rozhodnutích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, obě dostupná na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že stěžovatel je sice kurdské národnosti a jezidské víry, avšak v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl vyjma občasných slovních útoků ze strany jemu neznámých osob, které však stěžovatel nijak neřešil, žádné konkrétní osobní zkušenosti s pronásledováním z tohoto důvodu.

S ohledem na výše uvedená rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany stěžovateli jako zákonu odpovídající. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení před krajským soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, že byl účastníku řízení soudem ustanoven zástupce, platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 11. 4. 2013 a za jeden s ním související režijní paušál, tedy ve výši 1 x 3100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 3400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupcem stěžovatele účtovanou odměnu za úkon právní služby spočívající v účasti na jednání u Nejvyššího správního soudu a s tím související režijní paušál a cestovné, neboť v řízení o kasační stížnosti se neuskutečnilo žádné jednání u Nejvyššího správního soudu. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3400 Kč. Jelikož advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 714 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 4114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu